

Esriptures que li servíe de base a la seva peroració.

En el seu tractat De Vita Spirituali Sant Vicent formula les normes del predicador. - Aquest cal que actue sempre - com un pare respecte als seus fills, amb paraula senzilla i cordial, procurant sempre concretar el pensament a fi de fer-se més entenedor de tots.

Gràcies a l'habilitat del predicador, el pecador cal que veja plàsticament quant abominable és el pecat i cal que adquirenca la sensació que el sermó només va dirigit a ell. D'aquesta forma s'exercitarà la seva consciència i es produirà el seu penediment.

Son nombrosíssims els testimonis de l'eficàcia multitudinària de les predicacions del Sant. En una llista de Martí L'Humà signada a Barcelona el vint i dos de juliol de 1.409 es parla de set a vuit mil persones. Si tenim en compte que Barcelona devia tenir aleshores uns 35.000 habitants compendrem que quasi tota la ciutat s'incorporà a la processó que seguí la predicació.

Molts son els miracles que se li atribuïsen i que van anar recollint-se durant el llarg - procés de canonització. El més conegut de tots segurament es la capacitat que tenia Vicent

Ferrer per fer-se entendre a tots els països que visitava, parlant sempre en la seva llengua valenciana. Tant es així - que inclús s'havien creat discussions ja que els italians - deien que predicava en italià, els francesos en francès i a terres castellanes que predicava en castellà.

Del pas del Sant per Sant Mateu hi han testimonis del fet de que un ermità vell que havia arribat poc després que - mestre Vicent, començà a dir a la població que no se l'escoltase'n perquè el seu ensenyament anava contra la llei de Déu. Alguns li feren cas però la majoria no i per fi el tan caren a la presó. L'endemà van anar a buscar-lo per a castigar-lo públicament, però la presó estava buida. Sant Vicent, rient, els va explicar que no es meravillaren pel fet perquè qui ells havien tancat a la presó no era homo, sino dimoni.

També hi han testimonis del pas del Sant per Teulada i Traiguera. L'any 1.418 estàn mestre Vicent a la ciutat francesa de Vannes va enmalaltir, però en trobar-se una miqueta millor ja va pujar a cavall de la seva mula i eixí cap Espanya. Només creuar les muralles de la ciutat francesa digué - als seus amics que no podia se-

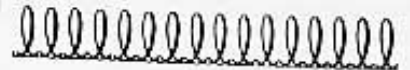
guir, que era clara la voluntat de Déu de fer-lo morir a Vannes.

Ni aquells dies de greu enfermetat va voler menjar carn, encara que poden fer-ho el fins Predicadors quant estàn malalts, ni va voler ficar-se una camisa de lleng, sino de llana per no trencar el rigor de la seva Ordre.

Molta gent l'anava a visitar i estàn el bisbe i els regidors de la ciutat digué: "Quedeu vos, doncs, amics meus, en Déu perquè jo partiré d'aquí a deu dies d'aquest miserable desterrament!" El dimecres abans del diumenge de rams, entre les tres i les quatre de la tarde, el dia cinc d'abril de 1.418 als 78 anys - donà el seu esperit a Déu.

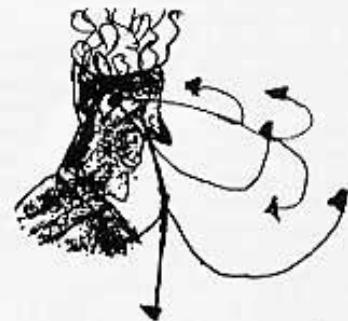
Un Papa valencià, Calixt III, el primer any del seu pontificat el canonitzà el dia vint i nou de juny de 1.455, acabant així un procés que es prolongà durant els pontificats de Martí V, Eugenio IV i Nicolau V.

V.T.R.

El machismo no acaba de morir: simplemente se ha transformado y actualizado. Ahora no sólo recibimos piropos más o menos vulgares por la calle, sino que cada vez más a menudo las mujeres reciben propuestas de prestaciones sexuales poco después de haber conocido a un hombre por "probar nuestra emancipación". La emancipación, de hecho, ha sido astutamente identificada por el "macho" con una debida sumisión sexual. Así continúa el antiguo equívoco que pretende a la mujer disponible y a la agresión masculina necesaria: el chantaje del poder sólo se ha hecho más artero y sutil. Así les ocurre a menudo a mujeres autónomas modernas que aceptan salir con hombres sólo en apariencia civilizados, y tienen que constatar una triste realidad: no se han acercado a ella por su calidad de personas humanas, sino como hembras a las que llevarse a la cama después de una cena en el local de moda, y lo bueno (más bien lo malo), es que los "machos" se ofenden a muerte si las mujeres no aceptan.

MACHISMO

EN LA PRACTICA:

desconfiemos de los hombres demasiado entusiastas de la emancipación femenina, el verdadero macho afecta descarado, pero es un inseguro.

Alargará la mano sólo cuando sepa que no estamos en condiciones de reaccionar, el verdadero macho susceptible y, rechazado, puede hacerse peligroso. Tratemos de ser diplomáticas y, por qué no, comprensivas. En el fondo no es suya la culpa y se podría intentar recuperarlo, haciendo una labor pedagógica en su beneficio.

Federación de Amas de Casa.